

Mødet den 28. Novbr. 1907.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 150—07). Vedrørende den i Mødet den 4. Juli (se foran S. 103) behandlede Sag om Levering af en elektrisk Strøm til den paatænkte **ny Bane-
gaard i Mølleengen** forelaa der følgende Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet paa Grundlag af den nedenfor aftrykte Redegørelse fra Elektricitetsværkets Bestyrer:

»Udvalget indstiller til Byraadet, at der tilbydes Statsbanerne Levering af elektrisk Strøm til den ny Godsbanegaard i Aarhus paa Basis af Levering af ca. 2500000 Hektowattimer aarlig for en Pris af 2 Øre pr. Hektowatttime, idet Prisen dog forhøjes, dersom Kulprisen overstiger 18 Kr. pr. 1000 Kilogram, med det til Prisforhøjelsen svarende Beløb, samt at det overdrages Udvalget at oprette Overenskomst med Statsbanerne paa et nærmere fastsat Aaremaal.

Udvalget for Belysningsvæsenet, ^{25/11} 07.

F. F. S a m u e l s e n. H. V e s t e s e n.

Medens Udvalgets Flertal foretager ovenstaaende Indstilling til Byraadet, har et Mindretal bestaaende af Hr. Lottrup ikke kunnet tiltræde Indstillingen og fremkommer med hoslagne Separatvotum.«

Hr. Lottrup's Votum var saalydende:

»Undertegnede kan ikke gaa med til Hr. Gunst's Indstilling, men maa holde paa den Pris, som Byraadet sluttede sig til i Mødet den 4. Juli, men vilde dog hellere gaa med til at yde Statsbanerne en Rabat under Dagsprisen end en fast Pris.

Forrentning og Amortisation af Elektricitetsværker, navnlig paa Kjedler, Maskiner, Dynamoer, Accumulator Batterier, Ledninger, kræver en betydelig kortere Amortisationstid end den, som gælder for vore Laan.

Der er ingen Anledning for Kommunen til at sætte sig i store Udgifter til Udvidelser for at levere en Statsinstitution Elektricitet til en Pris, der er betydelig lavere end den, der betales af vore Skatteborgere. Det vil heller ikke være nogen Konkurrence for Kommunen, om Statsbanerne anlagde sit eget Værk.

Er vor nuværende Pris, 4 Øre, for høj, og der menes, der tjenes for meget, er det dog bedre at anvende Overskuddet til Nedsættelse af Prisen paa Lys-Elektricitet, der kommer Skatteborgerne tilgode, end at bruge Overskuddet til at hjælpe Statsbanerne til billig Elektricitet.«

Bestyrerens Redegørelse var saalydende:

»Paa Statsbanernes Forespørgsel af 29. Maj d. A. om Levering af elektrisk Strøm til den projekterede ny Banegaard og Statsbanernes Værksteder i Aarhus meddeltes der Statsbanerne, at Byraadet havde tiltraadt Udvalgets Indstilling, der gik ud paa at tilbyde Motorelektricitet for 1,5 Øre pr. Hektowatttime for den første Million Hektowattimer og 1,25 Øre for det følgende Forbrug inden for et Aar, samt for Elektricitet til Belysning for en Pris af 3 Øre pr. Hektowat-

time, saalænge Byens tariffmæssige Betaling for det almindelige Forbrug er højere end 3,5 Øre. Dersom denne Pris blev lavere end anført, 3,5 Øre, blev Prisen til Statsbanerne for Elektricitet til Belysning stedse 15 pCt. lavere end den tariffmæssige Pris, endvidere at Udgiften til Stikledningen fra Centralens Hovedtavle afholdtes af Statsbanerne.

Paa ovennævnte Tilbud fremkom Svar af 17. Aug., hvori bemærkes, at Statsbanerne kunne fremstille Elektriciteten paa billigere Vilkaar end forannævnte og derfor ikke kunde modtage det opstillede Tilbud og antog, at Byen ikke havde set Sagen under samme Synsvinkel som Statsbanerne, da det drejede sig om et rent Forretningsspørgsmaal, og maatte det kunne løses paa en for begge Parter fordelagtig Maade, hvorfor Statsbanerne udbad sig Meddelelse om, hvorvidt Byraadet er villigt til at underkaste Sagen fornyet Behandling.

Det meddeltes derefter, at man var gaaet ud fra, at Forbruget vilde stille sig lige saa stort for Motorer som for Lys, og Gennemsnitsprisen efter de foreslaaede Priser da vilde blive 2,15 Øre pr. Hektowatttime, endvidere at Aarsopgørelsen 1905--06 var lagt til Grund for det stillede Tilbud, og heraf fremgik det, at Elektricitetsværkets samlede Udgifter beløb sig til 2,03 Øre pr. solgt Hektowatttime, inclusive Forrentning og Amortisation; og hvorom det maatte siges, at den laa nær op af den tilbudte Gennemsnitspris.

Efter Statsbanernes Svarsskrivelse herpaa vilde Elektricitetsforbruget stille sig anderledes end antaget, idet Fordelingen af Strøm til de to forskellige Øjemed vilde blive ca. 1800000

Hektowattimer til Lys og ca. 700000 Hektowattimer til Motorer, og Gennemsnitsprisen herefter vilde blive 2,₅₄ Øre pr. Hektowattime, endvidere blev det bemærket, at der efter den i Aarsopgørelsen nævnte Pris, nemlig 2,₀₃ Øre, var optaget Poster, som ikke kunde blive medtagne i Beregningen for Statsbanernes Forbrug, nemlig Anskaffelse af Ledninger og Maalere i al Almindelighed, Byens offentlige Belysning, Bekostningen af en ny Maalevogn, Restancer o. a. m.

Heri maatte der gives Statsbanerne Medhold, men for ikke at fremkomme med et nyt Forslag til Byraadet, som man ikke var vis paa, at Statsbanerne vilde acceptere, blev disse anmodet om at fremkomme med Opgivelse af den Pris, som der kunde betales.

I vedlagte Skrivelse af 6. ds. har Statsbanerne saa fremstillet en Rentabilitetsberegning, hvorefter Driftsudgifterne ved et af dem selv drevet Elektricitetsværk vil andrage ca. 1,₉₈ Øre pr. Hektowattime, hvorefter der udtales, at Statsbanerne ikke vil kunne give Kommunen mere end ca. 2 Øre pr. Hektowattime.

Hermed standser for saa vidt videre Forhandling med Statsbanerne, men naar man ser nøjere paa Forslaget, er dette ikke saa langt fra det oprindelige af Byraadet gjorte Tilbud, nemlig 0,₁₅ Øres Difference, og da der til Dels maa gives Statsbanerne Ret i, at der i Aarsopgørelsen af 1905—06 indeholdes en Del Poster, som ikke vedrører Statsbanerne, og det yderligere efter Aarsopgørelsen 1906—07 vil ses, at Produktionsprisen, alt iberegnet, er kommet ned paa 1,₉₁ Øre, saa vil det, naar de Poster, der ikke kan paalægges en Forbruger som Statsbanerne, der selv eller til Dels selv bekoster sit Stik, efter

nedennævnte Beregning blive en Forretning paa ca. 14000 Kr., der direkte vil komme Kommunens Kasse tilgode og indirekte bevirke en lavere Produktionspris. Det maa bemærkes, at Statsbanernes Forbrug ikke vil belaste Værkets Kapacitet med mere end ca. 200 Hestes Kraft, som til den Tid ikke vil være synderligt føleligt. Lægges alle Udgiftposter, Renter og Amortisation iberegnet, for Aarsopgørelsen 1906—07 til Grund, er denne Kr. 201880.50 og der herfra drages de Poster, der ikke berører Statsbanernes Leverance, nemlig:

Incassation	Kr. 979.32	
Maaleraflæsning...	» 1332.64	
Vedligeh. af Led-		
ninger og Maalere	» 14862.31	
Vegligeh. og Pas-		
ning af Buelam-		
per til offentlig		
Belysning	» 15360.01	
Anskaffelse af ny		
Maalere.....	» 8059.98	
Anskaffelse af ny		
Kabler	» 6647.38	
Maalerklemkasser .	» 1500.00	
Restancer	» 1146.28	
		» 49887.92

bliver Udgiften for solgt Elektri-
citet Kr. 151992.58
eller pr. solgt Hektowatttime

$$\frac{151992.58}{10543194} = 1,44 \text{ Øre}$$

eller et Overskud paa den af Statsbanerne tilbødte Pris = 0,56 Øre.

$$2500000 \text{ HWT} \times 0,56 = \text{Kr. 14000.}$$

Den i Statsbanernes Rentabilitetsberegning opførte Pris paa Brændsel er taget efter en Indkøbspris paa 18,00 pr. 1000 Kilogr., som maa siges at være lav i Modsætning til nuværende; det vilde derfor være rigtigt at betinge denne stigende i Forhold hertil, hvilket omtrentlig vil blive 0,01 Øre pr. Hektowatttime for hver Krone, som den overstiger 18 Kr., og denne Pris bør da tages efter Statsbanernes Indkøbspris.

Jeg kan af ovenanførte ikke se rettere end, at Kommunen ikke bør lade Statsbanerne anlægge deres eget Elektricitetsværk, men acceptere Tilbudet om en Pris af 2 Øre pr. Hektowatttime for al Elektricitet med stigende Skala for højere Kulpriser end 18 Kr. pr. 1000 Kilogr.

V e s t e s e n gennemgik den af Udvalgets Flertal forelagte Indstilling, hvorefter det tilraades Byraadet at gaa ind paa Statsbanernes Tilbud. Som Hovedgrund til, at Udvalgets Flertal kunde gaa med til at acceptere Tilbudet, anførte han, at Elektricitetsværkets Driftsudgifter hvert Aar gik nedad, og at Værkets Rentabilitet derved forøgedes. Endvidere kunde det anføres, at det store Forbrug af Elektricitet om Dagen, særlig til Motor-drift, vilde være til Fordel for Værket. Angaaende Aaremaalet for Overenskomsten ønskede Udvalget at høre Byraadets Mening, idet Udvalget ansaa det for heldigst, at et bestemt Aaremaal blev fastsat.

L o t t r u p oplyste, at Sagen første Gang havde været til Behandling i Udvalget den 29. Maj, men at Behandlingen af Statsbanernes Tilbud var blevet meget forceret, og at der derom ikke engang var blevet holdt noget Møde. Han saa ingen Ulykke i, at Statsbanerne selv byggede et Elektricitetsværk, da der derved vilde skaffes betydeligt Arbejde. Den Pris, Statsbanerne hidtil havde be-

tal^t itet og Gas, var den samme, som
Bye betalte, og dette Forhold havde
afholdt fra at sætte Prisen for Gas ned.
I Køben ar Prisen for Elektricitet $\frac{1}{2}$ Øre
billigere end aer, ligesom Værket der ogsaa gav
gratis Lamper, og desuden nød store Forbrugere
Rabat. Da Værkets Regnskab stillede sig saa
gunstigt, burde man ogsaa her imødekomme For-
brugerne.

Filtenborg var principielt enig med Ud-
valgets Flertal, men vilde ikke være med til at
levere Statsbanerne Elektricitet uden Fortjeneste
for Værket, og naar Statsbanerne mente, at de
ikke selv kunde producere Elektriciteten for under
1,98 Øre pr. Hektowatttime, tvivlede han meget om,
at Byens Værk kunde tjene noget ved at levere
Elektriciteten for 2 Øre. Han ønskede en Over-
sigt over Amortisationsforholdene vedrørende Elek-
tricitetsværkets Maskiner og troede ikke, at Pro-
duktionsprisen bestemt kunde oplyses, før denne
Oversigt forelaa. Hvis man kunde slippe skadesløs
fra at kontrahere med Statsbanerne, havde han intet
imod at antage Tilbudet, men det vilde han gerne
være overbevist om, og en fra Hr. Gunst ved Budget-
behandlingen falden Udtalelse om, at Værker over
en vis Størrelse ikke var mere rentable end min-
dre Værker, passede ikke rigtig med, at Værket
skulde have Fortjeneste af at tage imod Tilbudet.

Mika el Johansen kunde slutte sig til
Hr. Lottrup's Udtalelser. Kommunen kunde ikke
være bekendt at sælge Elektricitet for halv Pris
til Staten; hvis Elektriciteten var billigere nu at
producere, maatte Prisen først nedsættes for Byens
Borgere. Staten var nu en god Kunde for baade
Vand og Gas, men hvis man indrømmede billig
Elektricitet, kunde Staten ogsaa komme med For-

dringer om Afslag i Prisen for disse Artikler. Idet han spurgte, om Statsbanerne skulde tage imod Elektriciteten ved deres Grænse, og hævdede, at Sagen var et stort Principspørgsmaal, foreslog han, at Sagen blev udsat og behandlet for aabne Døre.

J a k o b J e n s e n havde først næret Betænkelighed ved at gaa ind paa Bauens Tilbud, men var ved nøjere Overvejelse kommet til det Resultat, at Forretningen slet ikke var saa gal. Han ansaa det for givet, at man vilde bygge flere smaa Værker i Stedet for at udvide det ene store, hvis ikke store Værker betalte sig bedst. Kun ved Udvidelser, der var vel langt forud for Udviklingen, kunde der en Tid indtræde en Reaktion. Forbindelsen mellem Elektricitet til Motorer og til Lys tiltalte ham meget. Hidtil havde Statsbanerne væsentlig kun anvendt Byens Elektricitet til Motorbrug, hvorimod de selv for største Delen havde produceret deres Lyselektricitet, men skulde et lignende Forhold bibeholdes for Banegaarden i Mølleengen, vilde den bedste Del af Forretningen være borte fra Byen. Naar man tog i Betragtning, at der i Banernes Kalkule maatte være medregnet en stor Anlægssum, kunde det af denne skønnes, at Værkets Beregning var rigtig, og han vilde derfor anbefale, at man fulgte Udvalgets Flertals Forslag. Ved at gaa ind paa Statsbanernes Tilbud, forhindrede man dem i selv at anlægge et Elektricitetsværk, hvad ikke vilde være saa vanskeligt for dem at gøre, hvorimod de næppe vilde finde paa at anlægge deres eget Vand- eller Gasværk, da Udgifterne derved vilde være langt betydeligere end ved Anlægget af et Elektricitetsværk.

S a m u e l s e n oplyste, at der havde været Udvalgsmøde om Sagen, efter at Statsbanernes

sidste Skrivelse var indløbet, saa af den Grund behøvede man ikke at udsætte Sagen. Denne forelaa iøvrigt saa godt belyst, at det maatte være let for alle at se, hvorledes Forholdet var. Efter hans Mening vilde Overenskomsten, hvorved der tjentes ca. 14000 Kr., være en meget god Forretning. Vel vilde det ikke være nogen Ulykke, om Statsbanerne anlagde et eget Værk, men da Driftsudgifterne for Elektricitetsværket stadig gik ned, kunde der heller ingen Fare være for Byen ved at modtage Tilbudet. Banernes Forbrug vilde ikke alene være stort, men ogsaa konstant, og der vilde blive brugt saavel Lys- som Motorelektricitet om Dagen, altsaa paa en Tid da Værket ellers ikke havde meget at bestille. Han kunde ingen Nytte se ved, at Sagen blev udsat eller behandlet i et offentlig Møde.

V e s t e s e n meddelte, at Sagen var blevet indgaaende behandlet i mange Møder, og at Hr. Lottrup fire Dage før Byraadsmødet havde faaet Hr. Gunst's Indstilling, saa der havde været god Tid til at studere Sagen. Den Slags Forretningssager, der i Grunden var af samme Art som Forretninger med en privat Mand, burde absolut ikke behandles i et offentlig Møde, saa meget mere som ingen kunde dømme om Sagen uden at være bekendt med Akterne. Det var faktisk, at Driftsudgifterne blev mindre og mindre, og man kunde nok yderlig regne med Udviklingen paa det tekniske Omraade. Statsbanerne vilde ikke binde sig paa noget Punkt angaaende Forholdet mellem Motorelektricitet og Lyselektricitet, saa der vilde kun blive Tale om Levering af en blandet Masse, og der kunde derfor ingen uheldige Konsekvenser komme overfor Forbrugerne af enten Motor- eller Lyselektricitet. Med Hensyn til Elektricitetsværkers Rentabilitet efter deres Størrelse

oplyste han, at ganske smaa Værker forrentede sig mindre godt og meget store ikke saa godt, som man kunde vente, og Aarsagen til det sidste laa i, at meget store Værker paa Grund af det store Opland havde forholdsvis større Udgifter til Anskaffelse og Vedligeholdelse af Kobberkablerne.

Grunden til, at Sagen nu havde Hastværk, maatte søges i den besværlige Form for Forhandlingerne, og i at Maskinafdelingen den 5. December skulde forelægge Sagen for Generaldirektionen, der skulde afgøre, hvorvidt der i dette Øjemed skulde opføres et Beløb paa Finansloven. Hele Sagen var iøvrigt ikke saa alvorlig, da det jo stod til Byraadet selv at afbryde Overenskomsten efter det fastsatte Aaremaal, og da der ikke vilde behøves nogen Forøgelse af Materiellet for at være i Stand til at overtage Leverancen.

Nørgaard gjorde gældende, at der forretningsmæssig set ikke var andet at gøre end at tage imod Tilbudet, og at man ikke maatte sammenligne Elektricitetsleverance med Levering af Gas eller Vand. Naar der som her var Tale om en Blanding af Motor- og Lyselektricitet, kunde man ikke tale om, at Elektriciteten blev solgt for det halve af, hvad private maatte give. Spørgsmaalet drejede sig kun om en Rabat overfor en stor Forbruger. Man vilde risikere, at Statsbanerne sagde fra, hvis de ikke fik Besked inden Mødet i Generaldirektionen, og at vise Sagen tilbage til Udvalget vilde være betydningsløs, saa han vilde anbefale, at Udvalgsflertallets Indstilling blev vedtaget. Om at forhandle en saadan Sag i et offentlig Møde kunde der efter hans Mening aldeles ikke være Tale.

Lottrup ønskede ikke Sagen forhandlet for aabne Døre, da den var en ren Forretningssag.

Hans Standpunkt var dikteret af, at de private Kunder vilde stille Fordring om Nedsættelse af Prisen, hvis man solgte Elektricitet til Statsbanerne for 2 Øre. Han erindrede om, at man ved en tidligere Forhandling med Staten angaaende Levering af Gas til Sindssygeanstalten havde opnaaet betydelige Fordele ved ikke at bøje sig for Statens Krav.

M i k a e l J o h a n s e n kunde ikke se, hvad Skade der kunde ske ved at Sagen behandledes for aabne Døre, særlig da de Byraadsmedlemmer, der var imod Indstillingen, vilde have en højere Pris. Sagen om Fødehjemmet var af en lignende Art, og den var dog blevet behandlet i et offentligt Møde. Man behandlede i det hele taget alt for meget for lukkede Døre.

Naar Udvalget fra først af havde forlangt 3 Øre, maatte det have anset denne Pris for den rette. Der var ikke paavist nogen egentlig Fordel ved at gaa ind paa Banens Tilbud, saa man behøvede aldeles ikke at lade sig true, tilmed da det vilde være en Fordel paa forskellige Omraader, om Staten selv anlagde et Elektricitetsværk. Han forstod ikke, hvorledes Hr. Nørgaard, som altid af Hensyn til Skatteprocenten havde holdt paa, at Prisen ikke maatte sættes for langt ned, kunde anbefale denne betydelige Nedsættelse, og han var sikker paa, at Hr. Nørgaard ikke gik med, hvis Byens Borgere kom med Forlangende om lavere Priser. Men iøvrigt forstod han godt, at Staten nødig vilde have den store Sum af 267000 Kr. til Anlæg af et Elektricitetsværk med paa Banegaardsforslaget. Dersom Sagen ikke kunde blive udsat, vilde han foreslaa, at man fastholdt den engang vedtagne Pris af 3 Øre.

F i l t e n b o r g fik ved at se paa Regnskabet

mere og mere den Overbevisning, at Byens Værk ikke kunde producere Elektricitet for 2 Øre pr. Hektowatttime. Statsbanernes Overslag om 2 Øre var sikkert regnet saa lavt som muligt, og Kommunen kunde næppe have det billigere, men før man havde Oversigt over Maskinernes Amortisation, kunde den rette Pris ikke udregnes. Han vilde gerne gaa med til en billig Avance, men ikke til at sælge under Indkøbspris.

Harald Jensen mente, at Udvalget, da det i sin Tid forlangte 3 Øre, havde ønsket at have noget at slaa af paa. Som Sagen var oplyst, var det dog noget nær en 33 %'s Forretning, saa han kunde godt følge Udvalgsflertallets Indstilling. Han troede ikke, at Statsbanerne fremkom med Tilbudet for at undgaa at opføre de 267000 Kr. paa Banegaardsforslaget, idet Summen var for lille til der at spille nogen Rolle, men det var for at Staten kunde spare Driften.

Med Hensyn til Tidsfristen for Overenskomstens Ophør ønskede han Forholdet ordnet saaledes, at Byen ikke til den Tid skulde blive uheldig stillet. Man vidste ikke, hvorledes det vilde gaa med den elektriske Bane til Randers, men hvis den blev anlagt, hvad der var Tilsagn om paa Finansloven, saa skulde der for den oprettes et meget stort Elektricitetsværk, og man kunde saa tænke sig, at Staten, efter at have kontraheret med Kommunen, vilde benytte dette Værk til at drive Prisen ned. Man maatte derfor saa vidt muligt ved Kontraktens Affattelse se at forhindre, at et saadant uheldigt Forhold kunde indtræde.

Samuelson var af den Anskuelse, at en Diskussion for aabne Døre vilde være til Skade for Kommunens Stilling i dette Spørgsmaal. Han betonedes, at ikke alene den daglige Drift, men

ogsaa Hensynet til Akumulatorvognene maatte tale for, at man tog imod Tilbudet.

Vestesen betonedes, at Udvalget ikke var gaaet ned fra 3 Øre til 2 Øre. De 3 Øre havde kun været for Belysningselektricitet, og efter det nu oplyste om Forbruget vilde Værkets Tilbud have været paa $2\frac{1}{2}$ Øre, medens Staten kun bød 2 Øre.

Nørgaard ønskede ikke at sælge under Indkøbspris, men havde faaet det Indtryk, at Leveringen vilde være en god Forretning. Det var vanskeligt at nævne noget bestemt Aaremaal, da man ikke vidste, naar Overenskomsten skulde træde i Kraft, men han vilde være tilbøjelig til at holde sig til 7 Aar. Han var enig med Hr. Harald Jensen i, at det vilde være heldigt, om man kunde binde Statsbanerne overfor en mulig Konkurrence.

Simonsen ansaa den paaregnede Fortjeneste af 14000 Kr. for vel højt ansat, idet der maatte ansættes flere Folk paa Elektricitetsværket, hvis Statsbanernes Tilbud blev modtaget. Men selv om Fortjenesten kun blev en halv Snes Tusinde Kroner, maatte Forretningen dog anses for god. Dog kunde det jo tænkes, at en betydelig Udvidelse af Værket vilde blive nødvendig før end ellers, og hvis det blev Tilfældet, vilde Fortjenesten blive indskrænket. Det uheldige laa i, at man havde gjort Elektricitetsværket, saa vel som Gas- og Vandværket til Skatteobjekter. Man burde have holdt sig til det eneste rigtige, nemlig at disse Værkers Produkter blev leveret for, hvad Produktionen kostede. Men da det nu engang var Skatteobjekter, kunde man ikke drage Sammenligning mellem Levering til Staten og til private, og man burde ikke sige nej til at tjene en halv Snes Tusind Kroner af Staten til Gavn for Kommunens

Borgere, ligesom ej heller de private Forbrugere deraf kunde være berettiget til at fordre Prisen nedsat. Han kunde i og for sig ikke se nogen Ulykke ved, at Staten selv anlagde et Elektricitetsværk, og var heller ikke bange for Konkurrencen dermed, men da han ansaa det for bevist, at Byen vilde tjene ved at gaa ind paa Tilbudet, kunde han ikke være med til at stemme imod Indstillingen.

Han var ikke klar over, om Statsbanernes Tilbud var et Ultimatum eller ej, for var det det, var der intet andet at gøre end slaa til, men var det ikke noget Ultimatum, kunde man maaske holde en Bagdør aaben til ny Forhandling. Hvis Udvalgsflertallets Indstilling blev forkastet, ønskede han at stille Forslag om, at man som en Middelvej tilbød Banerne Elektricitet for 2½ Øre pr. Hektowatttime.

Mikael Johansen troede ikke, at Tilbudet var et Ultimatum. Selv om Banegaardens Flytning blev vedtaget i Aar, kunde det vare mange Aar, inden Overenskomsten kom til at træde i Kraft, og alene af den Grund vilde det være farligt nu at sælge Elektricitet til en fast Pris. Ganske vist var der taget Forbehold med Hensyn til Kulpriserne, men det maatte ogsaa tages i Betragtning, at Arbejdslønnen kunde stige. Værket var bygget for at give Borgerne et Gode, og dersom man nu solgte Kraft til en lavere Pris til Statsbanerne, vilde der sikkert blandt Borgerne rejse sig en Storm saa stærk, at Byraadet blev nødt til at tage Hensyn dertil. Iøvrigt ansaa han det ikke for bevist, at Værket vilde tjene 14000 Kr. ved Handelen.

Nørgaard var overbevist om, at den tekniske Udvikling paa dette Omraade vilde gaa saaledes frem, at man trygt nu kunde binde sig til en fast

Pris. Ligesom Hr. Simonsen ansaa han det for heldigt at vide, om Tilbudet var Statsbanernes sidste Ord, og han formodede, at Udvalget i Svarskrivelsen vilde tage Hensyn i saa Henseende.

Jakob Jensen mente, at man ved at oprette Kontrakt med Statsbanerne for en længere Aarrække kunde sikre sig mod Konkurrence fra Værket for den elektriske Bane, og at Arbejdslønnen ikke kunde indvirke af Betydning paa Produktionsprisen. Dersom man fulgte Udvalgsflertallet, vilde man iøvrigt være et Skridt nærmere ved Hr. Mikael Johansens Ønske om ikke at gøre Elektricitetsværket til et Skatteobjekt.

Simonsen vilde spørge Hr. Mikael Johansen, om Hr. Johansen vilde træde op for en Nedsættelse af Prisen for Elektricitet til private, hvis Indstillingen blev vedtaget, og om Hr. Johansen ikke vilde være med til en saadan Nedsættelse, hvis Forslaget blev forkastet.

Filtenborg syntes, det vilde være mærkværdigt at slutte en Overenskomst, som man ikke vidste naar traadte i Kraft. Han troede vedblivende ikke, at Værket vilde tjene ved Leverancen.

Mikael Johansen ansaa det for uheldigt, at Elektricitetsværket var et Skatteobjekt, og ønskede, at Borgerne og ikke Staten skulde have en mulig Lettelse. For ham var Sagen et Principspørgsmaal af stor Vigtighed, og han ansaa det for helt galt, at man lod sig trække af Staten.

Lottrup oplyste, at der forelaa et Andragende om gratis Lamper. Udvalget vilde nødig gaa med dertil, men hvis man modtog Statsbanernes Tilbud, blev man nødt til at nedsætte Prisen paa Elektricitet.

Udvalgets Flertals Indstilling vedtoges.

2. (J. Nr. 361—07). Fra Udvalget angaaende Besættelsen af den ledige **Fæstemandsbestilling** forelaa Indstilling om at vælge en af følgende 3 Ansøgere:

Købmand C. Christensen,
Papirhandler Lindgreen,
fhv. Landmand H. Møller.

Nørgaard meddelte, at Udvalget havde indstillet tre, nemlig Købmand C. Christensen, Papirhandler Lindgreen og forhenværende Landmand Møller. De to første var i en vis Henseende ulykkeligt stillet, idet den ene var svag, og den anden havde mistet den ene Arm. Den tredje, Landmand Møller, havde gjort et godt Indtryk, og det vilde ogsaa være af Betydning, at den, der fik Pladsen, havde Kendskab til Landboforholdene. Det vilde være mest korrekt at se Sagen udelukkende fra et sagligt Synspunkt, og hans personlige Mening var, at Hr. Møller egnede sig bedst.

Harald Jensen foreslog, at man stemte om alle tre Ansøgere med bundet Valg mellem de to, der opnaaede flest Stemmer, forudsat at ingen ved første Afstemning fik afgjort Majoritet.

Mikael Johansen anbefalede Hr. Møller, som havde et stort Bekendtskab paa Landet og var en afholdt Mand, der utvivlsomt vilde egne sig godt til Bestillingen.

Købmand C. Christensen valgtes.

3. (J. Nr. 419—07). Fra **Lægeforeningen** forelaa følgende Skrivelse:

»Da det Tidsrum af 2 Aar, for hvilket den nuværende Ordning af Kommunalægevæsenet i Aarhus er indført forsøgsvis, udløber den $31/3$ 1908, har Lægeforeningen anset det for rigtigt nu at meddele Byraadet, at dens Medlemmer

har gjort den Erfaring, at den fastsatte Betaling ikke er tilfredsstillende.

Den udtaler Ønsket om, at Betalingen forhøjes betydelig fra $\frac{1}{4}$ 1908, og har nedsat et Udvalg bestaaende af Lægerne Jørgensen, Mohnsen og undertegnede Formand for Foreningen til at føre eventuelle Forhandlinger med Byraadet om denne Sag.«

Sagen henvistes til Budgetbehandlingen.

4. (J. Nr. 417--07). Andragende fra Lærer Stenum om Friplads for hans Søn i **Borgerskolen**.

Bevilgedes.

5. (J. Nr. 425--07). Andragende fra Politibetjent Alb. Petersen om fri **Lægebehandling** for Hæmorrhoider.

Bevilgedes.

6. (J. Nr. 12¹⁶—07). Indstilling angaaende Tildeling af **Alderdomsunderstøttelser**.

Tiltraadtes.

7. (J. Nr. 44—07). Indstilling angaaende indkomne Licitationsbud paa Varmeværk til det gamle **Raadhushus**. Arbejdet foreslaas overdraget Firmaet Bruun & Sørensen for 13410 Kr.

Vedtoges.

8. (J. Nr. 405—07). Andragende fra C. T. Damgaard Jensen om **Fuldmyndighedsbevilling**.

Det vedtoges at anbefale Andragendet.

